

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **K. O.**, zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. 1089/2019-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2021, č. j. 2 A 66/2019 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, řízení před správními orgány a obsah správních spisů

[1] Předmětem soudního přezkumu je přestupek spočívající v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, nezajistil, aby dne 31. 8. 2018 ve 22:52 hodin v Praze 7, v Bubenečském tunelu (tunelový komplex Blanka) pro směr jízdy Troja (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší povolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 70), byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič jel v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 70 km/h rychlostí 111 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost o 41 km/h.

[2] Magistrát hlavního města Prahy jako správní orgán prvního stupně nejprve vyzval přípisem ze dne 1. 10. 2018 žalobce jakožto provozovatele vozidla, aby podal vysvětlení k prověření došlého oznámení od městské policie o podezření ze spáchání přestupku. Dne 23. 10. 2018 žalobce správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že vozidlo měl v předmětné době zapůjčené P. K., zároveň žalobce doložil plnou moc k zastupování udělenou právě P. K.

[3] Správní orgán prvního stupně následně vyzval přípisem ze dne 6. 11. 2018 P. K. jakožto označeného uživatele vozidla v rozhodném momentu, aby podal vysvětlení k prověření došlého oznámení o podezření ze spáchání přestupku. V písemnosti doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 31. 12. 2018 P. K. požádal o stanovení termínu, kdy se může dostavit s tím, že by osobně vysvětlil, jak to vše bylo. Mimo jiné ve sdělení uvedl, že pan O. je otec jeho obchodního partnera M. P. a vozidlo si občas od něj půjčuje. K tomu, jestli vozidlo užíval v rozhodném momentu, se nijak nevyjádřil. Správní orgán prvního stupně obsah písemnosti vyhodnotil tak, že usnesením ze dne 16. 1. 2019 odložil věc, neboť nebyl zjištěn řidič, který se přestupku dopustil.

[4] Téhož dne správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce (cestou jeho zástupce) o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, a to pro porušení § 10 odst. 3 tohoto zákona, o jeho obvinění z tohoto přestupku a o nařízení ústního jednání konaném dne 25. 2. 2019. K nařízenému ústnímu jednání se ani žalobce, ani jeho údajný zmocněnec P. K. nedostavil. Přípisem ze dne 21. 3. 2019 vyzval správní orgán zmocněnce žalobce k možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí ve věci předmětného přestupku.

[5] V písemnosti doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 28. 3. 2019 sdělil P. K., že neví o tom, že by byl v dané věci zástupcem (zmocněncem) žalobce, jelikož nikdy žádnou plnou moc nepřijal, neakceptoval, nečinil žádný úkon, o přestupku však ví, jelikož vozidlo řídil, ale rozhodně pana O. nezastupuje.

[6] Dne 28. 3. 2019 správní orgán prvního stupně znovu vyrozuměl žalobce o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a o nařízení ústního jednání konaném dne 12. 4. 2019. K nařízenému ústnímu jednání se žalobce opět nedostavil.

[7] Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím ze dne 12. 4. 2019 shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil žalobci pokutu ve výši 5 000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Rozhodnutí doručil přímo žalobci, neboť s ohledem na vyjádření žalobcem označeného zástupce, že jej nikdy nezastupoval a nezastupuje, považoval žalobce za nezastoupeného.

[8] Dne 29. 4. 2019 podal P. K. z e-mailové adresy neodůvodněné (blanketní) odvolání, totožné odvolání pak P. K. podal ze své datové schránky dne 6. 5. 2019. V odvolání je mj. uvedeno, že z důvodu aktuální situace bude doplněno ve lhůtě 5 dnů.

[9] Přípisem ze dne 13. 5. 2019 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o tom, že rozhodnutí ze dne 12. 4. 2019, č. j. MHMP 664614/2019/Val, nabylo právní moci dne 4. 5. 2019, neboť proti němu nebylo v zákonné lhůtě 15 dnů od doručení podáno řádné odvolání oprávněnou osobou (žalobcem) se všemi náležitostmi. Dne 17. 5. 2019 doručil P. K. ze své datové schránky správnímu orgánu prvního stupně plnou moc udělenou mu žalobcem.

[10] Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce jako nepřípustné z důvodu, že bylo podáno neoprávněnou osobou. V odůvodnění žalovaný uvedl, že dodatečně předložená plná moc nezhojuje fakt, že odvolání bylo podáno osobou, která v době podání odvolání nebyla účastníkem řízení ani jeho zástupcem, a nelze na ni brát zřetel. Odvolatel P. K. je coby obecný zmocněnec všeobecně znám jak správním orgánům, tak soudním institucím, jedná se o osobu, která využívá obstrukčních praktik, leckdy se jedná o zneužití práva, a je třeba na něj nahlížet jako na osobu právně znalou, která z četných správních řízení zná proces a postupy správního řízení, a tudíž jí musí být známo, že jako zástupce účastníka řízení musí předložit plnou moc, případně že má blanketní odvolání doplnit o zákonné náležitosti, a to bez výzvy ze strany správních orgánů, jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, č. 3836/2019 Sb. NSS. Závěrem žalovaný uvedl, že neshledal důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro nařízení obnovy řízení, ani pro vydání nového rozhodnutí.

[11] V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce zdůraznil, že správní orgány se opomněly věnovat plné moci založené ve spise ještě před samotným zahájením řízení. Pokud o ní měly pochybnosti, bylo jejich povinností vyzvat k odstranění vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu. Žalobce navíc doložil plnou moc opakovaně, správní orgány proto nemohly mít pochyb o přípustnosti podaného odvolání.

II. Posouzení věci krajským soudem

[12] Krajský soud k žalobním bodům uvedl, že v podání doručeném správnímu orgánu prvního stupně dne 27. 3. 2019 z datové schránky P. K. P. K. výslovně sdělil: „... ve věci K. O.. Titulujete mě jeho zástupcem. Vůbec však nevím o tom, že bych v dané věci byl zmocněn, nikdy jsem v této věci žádnou plnou moc nepřijal, neakceptoval, nečinil žádný úkon. ...rozhodně nezastupuje pana O. ... obraťte se, prosím, přímo na něj.“ Správní orgán prvního stupně proto nadále jednal přímo s žalobcem jakožto nezastoupeným účastníkem řízení. Další plná moc, z níž by vyplývalo zmocnění P. K. pro dané řízení, byla správnímu orgánu prvního stupně doručena až dne 17. 5. 2019, tedy až po podání blanketního odvolání ze strany P. K. a až po uplynutí lhůty k podání odvolání a v důsledku toho nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

[13] Údajný zmocněnec žalobce je z úřední činnosti znám, jak správnímu orgánu prvního stupně, žalovanému, tak i krajskému soudu, neboť jak již bylo výše uvedeno, vystupuje v obrovském množství řízení obdobného charakteru s tím, že v řízeních se pravidelně dopouští obstrukčních praktik. Zmocněnci muselo být nepochybně známo, jaké náležitosti mají mít dokumenty předkládané správním orgánům, a tedy i to, že při podání

odvolání je nutné doložit plnou moc k prokázání zastoupení. V rozporu se svými znalostmi podal zmocněnec svým jménem blanketní odvolání, aniž by k uvedenému odvolání přiložil plnou moc prokazující zastoupení jiné osoby. V odvolání též není uvedeno, že by jednal v zastoupení. Plnou moc nedoložil ani ve lhůtě, kterou si sám stanovil (5 dnů tj. do 6. 5. 2019), ve stejné lhůtě ani své blanketní odvolání nedoplnil o rozhodující skutečnosti. Zmocněnec doložil plnou moc datovanou ke dni 29. 4. 2019 ve formě přílohy k datové zprávě až dne 17. 5. 2019. Správní orgány správně s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 - 39 nepřistoupily k výzvě k odstranění vad podání dle § 37 odst. 3 s. ř. s. Dále soud poukázal i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 352/2016 - 36, které se týkalo procesních taktik spjatých s plnými mocemi.

[14] Ke zveřejňování osobních údajů krajský soud citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 - 38.

III. Obsah kasační stížnosti

[15] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[16] Namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný (krajský soud si v otázce plné moci založené ve spise před zahájením řízení protiřečí).

[17] Stěžovatel zpochybňuje tvrzení krajského soudu o neexistenci plné moci založené ve spise a otázku jejího vypovězení. Podané odvolání bylo učiněno na základě plné moci, která je toliko jednostranným osvědčením o zastupování. Plnou moc může vzít zpět pouze zmocnitel. Zmocněnec sice může vyjádřit nesouhlas se zastupováním, následným jednáním za zmocnitele však tento nesouhlas bere konkludentně zpět.

[18] Plná moc je způsobilá zhojit nedostatek zastoupení zpětně. Zástupce žalobce vycházel z toho, že plná moc již je založena ve spise (to mu sdělil žalobce). Není tedy důvodu domnívat se, že plná moc nebyla předložena záměrně. Projednávaná věc není stejná či obdobná věci projednané a rozhodnuté rozšířeným senátem v rozsudku č. j. 4 As 113/2018 - 39, v němž šlo o absentující podpis.

[19] Zákon nestanoví výjimku pro nepoučování advokáta o vadách podání dle § 37 odst. 3 správního řádu. Ostatně Nejvyšší správní soud konstantně poučuje zastoupené účastníky o nutnosti odstranit vady podání. Identické závěry vyplývají i z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2019, č. j. 1 As 268/2020 - 27 a ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 As 237/2018 - 27.

[20] Žalovanému nic nebránilo meritorně přezkoumat odvolání. Není pravdou, že se zástupce P. K. v minulosti dovolával neuznání plné moci v případě, že uznána byla. I profesionální zástupce se může zmýlit či administrativně pochybit.

[21] Stěžovateli ani není zřejmé, čím je jeho taktika obstrukční. Žalovaný v projednávané věci spíše přispěl k prodloužení řízení.

[22] Nelze ani přisvědčit názoru krajského soudu, že povědomí správního orgánu o obstrukčních taktikách, je důvodem pro neakceptaci plné moci způsobem, kterým by byla jiná plná moc akceptována. Měla-li být plná moc akceptována, pak měla být akceptována, lhostejno na to, kdo ji předložil, resp. na koho zněla. To, co tvrdí krajský soud, znamená, že je-li účastník zastoupen určitým zmocněncem, nemusí být přihlíženo k jím provedeným úkonům, což je absurdní. Přijetím výše uvedeného závěru došlo i k porušení principu rovnosti.

[23] Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 3. 2017, č. j. 19 A 50/2015 – 88. Dospívá k závěru, že pokud nebyla stanovena lhůta k doplnění (prokázání) plné moci (zastoupení), nemohl ji stěžovatel zmeškat. Žalovaný navíc měl v době rozhodování otázku oprávnění k podání odvolání postavenou najisto.

[24] Plná moc zaslaná správnímu orgánu dodatečně zhojí nedostatek zastoupení zpětně (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3144/14).

[25] Podstatná část textu označeného jako kasační stížnost (13 stran z celkových 19 stran) obsahově kasační stížností vůbec není. Stěžovatel a jeho zástupce připojují rozsáhle odůvodněný nesouhlas se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetu. Stejně tak předtím „využil“ zástupce stěžovatele (který je jako advokát považován za právního profesionála) v řízení před krajským soudem plochu podání označeného jako žaloba, v němž pouhé 2 strany z celkových 8 stran textu obsahovaly žalobní tvrzení (!).

[26] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[27] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[28] Kasační stížnost je i přijatelná, neboť se jedná o otázku (možnost správního orgánu nevyzvat účastníka řízení k odstranění vad odvolání s obecným odkazem na zneužití práva ze strany konkrétních subjektů), kterou Nejvyšší správní soud dosud v její úplnosti neřešil.

[29] Kasační stížnost však není důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro jeho zmatečnost, neboť je-li řízení zmatečné, nemůže již Nejvyšší správní soud zkoumat důvodnost věcných kasačních námitek (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Ads 11/2004 - 38, č. 435/2005 Sb. NSS; srov. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 2 As 11/2015 - 23).

[31] Za zmatečné je možno označit řízení, které trpí procesními vadami představujícími porušení základních principů soudního řízení. Soudní řád správní pro účely soudního řízení správního vymezuje čtyři základní případy, kdy lze usuzovat na zmatečnost rozhodnutí (či řízení před krajským soudem), a to když: 1) ve věci zcela chyběly podmínky řízení; 2) rozhodoval soudce vyloučený pro podjatost podle ustanovení § 8 s. ř. s.; 3) rozhodoval nesprávně obsazený soud (senát či samosoudce) či 4) bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

[32] Tvrzení stěžovatele však nelze podřadit pod žádný z výše uvedených případů zmatečnosti.

[33] Stěžovatel zmatečnost řízení spojuje s vnitřní rozporností rozsudku; jde tedy spíše o otázku nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnosti rozhodnutí soudu.

[34] O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit například tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, tudíž je-li jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním a nelze-li z jeho výroku zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, 4 Azs 299/2018 či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, a již citovaný rozsudek kasačního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[35] Napadený rozsudek výše uvedené požadavky judikatury respektuje. Krajský soud zhodnotil závěry správních orgánů k listinám označovaným stěžovatelem jako plná moc, přičemž dospěl k závěru, že se zabývaly jak plnou mocí předloženou 23. 10. 2018, tak i plnou mocí předloženou 17. 5. 2019. První listinu (její obsah) správní orgány i krajský soud vyhodnotily s ohledem na další průběh řízení jako nedostatečnou k zastupování. Krajský soud tedy nepopírá samotnou existenci „papírové“ plné moci, ale její účinky pro zastupování v řízení s ohledem na vyjádření stěžovatele i údajného zmocněnce P. K. Jeho rozsudek (skutková zjištění) není pro výše uvedené vnitřně rozporný.

[36] K samotnému předmětu řízení Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na závěry rozsudku rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 - 39, který se mezi jinými vymezil i ke zneužívání práva (byť i procesního charakteru). Konkrétně uvedl:

„[27] Rozšířený senát se ztotožňuje i se závěry šestého senátu v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, čj. 6 As 37/20 - 31. Za určitých podmínek totiž může systematické a úmyslné podávání nepodepsaných podání tímž účastníkem, případně různými účastníky spojenými ovšem stejným zmocněncem či skupinou spřízněných zmocněnců, představovat zneužití práva. Jak si v cit. věci povšiml šestý senát, celým správním řízením se prolínala různá podání, která však vykazovala různé vady, zejm. nesplňovala základní náležitost v podobě řádného podpisu podání, tudíž nebylo zřejmé, kdo takové podání učinil a zda se jednalo o skutečný projev jeho vůle. Účastník řízení, resp. jeho „profesionální zástupce“, přitom velmi dobře věděl, že má podání podepsat. Přesto zcela zjevně v průběhu celého správního řízení přes opakovaná poučení ze strany správního orgánu

takto nepostupoval. Rozšířený senát souhlasí i se závěrem šestého senátu, že „zjevně účelový procesní postup spočívající v opakovaném ignorování příslušného, řádně provedeného poučení ze strany správního orgánu, nemůže požívat procesní ochrany, nemůže být k němu ani přihlíženo“, jinak by soud fakticky akceptoval „zjevně zlovolné, nemravné, šikanózní a obstrukční jednání“.

[28] Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoli smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.

[29] Jak správně poznamenal šestý senát v jiném svém rozsudku, soudy ani správní orgány „nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, čj. 6 As 106/2016-31, bod 8; srov. obecně ke zneužití procesních práv v trestním řízení nález ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, č. 293/1996 Sb.).

[30] Je-li proto zjevné, že stejná osoba podává sama či jako zmocněnec opakovaně podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, jako takové nepožítvá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat. Jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo. Rozšířený senát zdůrazňuje, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchrannou brzdou“ (ultima ratio), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28).“

[37] Nejvyšší správní soud později v rozsudku citovaném stěžovatelem č. j. 1 As 268/2020 - 27 dodal, že „[t]eprve pokud se ukáže, že jde o nějakou opakovanou abuzivní praktiku (zneužití procesního práva), lze nedodržení povinnosti správního orgánu dle § 37 odst. 3 správního řádu akceptovat“. Samotný citovaný rozsudek se týkal případu, ve kterém zmocněnec žalobce (stejný jako v nyní projednávané věci) podal proti příkazu správního

orgánu odpor prostřednictvím e-mailu, což potvrdil odesláním datové zprávy, která ovšem neobsahovala žádné přílohy, tedy ani plnou moc žalobce udělenou zmocněnci. Žalovaný žalobci i jeho údajnému zmocněnci sdělil, že příkaz nabyl právní moci, neboť součástí podaného odporu nebyla plná moc. Zmocněnec žalobce plnou moc k zastupování později doložil s tím, že v řízení před soudem upozornil na skutečnost, že měl být dle § 37 odst. 3 správního řádu vyzván k odstranění vad podaného odporu (doložení plné moci).

[38] „Patálie“ s plnou mocí měl profesionální zmocněnec P. K. např. i ve věcech projednávaných Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 8. 6. 2021, č. j. 1 As 433/2020 - 38, ze dne 11. 9. 2020, č. j. 4 As 105/2020 - 46, ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 240/2020 - 37. Procesní postupy P. K. Nejvyšší správní soud již v minulosti označil za zneužití práva (srov. např. bod [20] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 - 31).

[39] V projednávané věci P. K. stěžovatele identifikoval v přípisu adresovaném správnímu orgánu I. stupně jako otce svého obchodního partnera M. P. (na rozdíl od věci projednávané v rozsudku č. j. 1 As 268/2020 - 27). Soudu je z úřední činnosti známo (srov. rozhodnutí ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018 - 32, ze dne 13. 5. 2020 č. j. 1 As 30/2020 - 23, ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020 - 27, ze dne 12. 11. 2020, č. j. 7 As 205/2020 - 34, a mnoho dalších), že obchodní spolupráce výše zmíněných osob a zástupce stěžovatele (včetně dalších subjektů jako Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, spolek Ochrana řidičů, o.s., Ing. M. J. či v minulosti společnost ODVOZ VOZU s. r. o.) spočívá mezi jinými ve zpochybňování uložených pokut v řízení před správními orgány a přezkoumávaných soudy. Stěžovateli, který je otcem hlavní tváře „pojištění proti pokutám“ (srov. i všeobecně dostupné informace na internetu), tedy muselo být známo, že se nechává zastupovat osobou či osobami, jejichž obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo (srov. bod [30] rozsudku rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 - 39). V souzené věci tomu nebylo jinak (srov. body [35] a [36] výše).

[40] Ačkoliv správní orgány ohledně zneužívajícího jednání vyslovily tento závěr toliko obecně (bez konkrétního odkazu na předešlé jednání - zneužívající praktiku), nejde o vadu s vlivem na zákonnost řízení; závěr krajského soudu proto ob stojí. Výzvy k odstranění vad dle § 37 odst. 3 správního řádu v projednávané věci s ohledem na zjevně zneužívající postup ze strany zmocněnce a nadto vědomost stěžovatele o tom, kdo ho zastupuje, nebylo potřeba (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 - 39).

[41] Citované ustanovené procesního práva totiž ukládá správnímu orgánu vůči účastníkovi řízení poučovací povinnost, tak aby jeho případná neznalost či neorientace v procedurách mu nebyla na újmu při ochraně vlastních práv. Jistě je na místě klást na jeho využití důraz tam, kde je patrné nebo přinejmenším předpokládáno, že bez procesního poučení účastníka taková situace může nastat. O takovou situaci se v posuzovaném případě nejedná. Ze spisu je patrné, že stěžovatel zřejmě postupoval v součinnosti s P. K. Úkony vůči správnímu orgánu činili střídavě oba. Bylo odpovědností každého z nich dostát povinností, které procesní předpisy vyžadují tam, kde procesní úkon činí někdo za jiného a které jsou jim evidentně známy i bez procesního poučení správním orgánem, jehož se jim ostatně dostalo opakovaně. Správní orgán I. stupně i žalovaný, stejně jako

později krajský soud, shodně vyhodnotili, že stěžovatel jednal ve správním řízení nezastoupen, vědomě zvolil určitou procesní taktiku vůči správním orgánům, nicméně ty postupovaly bez újmy na jeho právech a jejich rozhodnutí jsou zákonná.

[42] S ohledem na skutečnost, že postup stěžovatele (resp. jeho údajného zmocněnce) byl shledán jako zneužití práva, nepožívá soudní ochrany. Stejně tak nepožívají soudní ochrany ani další jednání a postupy stěžovatele pramenící z jeho zneužívajícího jednání. Soud totiž není povolán k ochraně či aprobaci šikanózních nebo abuzivních praktik, naopak k ochraně zasažených veřejných subjektivních (hmotných a procesních) práv. Nejvyšší správní soud neshledal v podáních stěžovatele kromě opakovaných sporných a bezúčelných procesních praktik ve spisu nic relevantního, co by připomínalo obhajobu vůči obvinění, které bylo předmětem správního řízení a přezkoumávaného správního rozhodnutí, tedy týkalo se skutku, v němž byl shledán přestupek. Je jistě součástí práva na obhajobu zvolit i přístup zcela pasivní a nepřispívat k prokázání svého obvinění, naopak je povinností správních orgánů zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Této povinnosti v dané věci správní orgány dostaly. Žaloba byla vystavěna na procesních výhradách vůči postupu správních orgánů, soudní reakce krajského soudu tomu odpovídala. Přezkoumávaný rozsudek krajského soudu shledal kasační soud za odpovídající zákonu a ztotožnil se s jeho závěry.

[43] Polemikou týkající se nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, a mnohé další).

V. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[45] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2021

JUDr. Josef Baxa

předseda senátu